



Arrest

nr. 125 913 van 20 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 20 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DIENI loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart het Wit-Russische staatsburgerschap te bezitten en van Wit-Russische origine te zijn. U bent geboren in Minsk en woont in Svetlogorsk.

U bent getrouwd met Y.L. (O.V. X).

In 2007 worden u en uw man lid van de Communistische Partij van Wit-Rusland. Tot 2010 zullen jullie daarvan officieel lid zijn. In deze periode zijn jullie heel actief voor deze partij: jullie delen brochures uit, voeren propaganda en verzamelen handtekeningen bij verkiezingen.

U neemt deel aan de lokale verkiezingen van 25 april 2010. Er is echter gefraudeerd waardoor u niet wint. U klaagt dit aan.

Op 3 mei 2010 wordt u door de politie bedreigd en gezegd dat u en uw man beter kunnen stoppen met jullie politieke activiteiten. Daarom beslissen u en uw man midden 2010 officieel uit de partij te treden. Hierna wordt het voor jullie kalmer.

In 2012 richt uw man een actiecomité op tegen de bouw van een fabriek in jullie stad. Ook u bent hierbij betrokken, vooral op het vlak van de administratie. Het actiecomité organiseert tal van acties tegen de geplande bouw en probeert de bevolking te sensibiliseren aan de hand van brochures, informatie op het internet en televisie-interviews. De autoriteiten zijn weliswaar niet opgezet met dit protest en u en uw man krijgen opnieuw problemen.

Op 26 september 2012 wordt uw man opgeroepen door de veiligheidsdiensten. U bent dan thuis en op dat moment komen twee mannen bij u langs die zich voordoen als elektriciteitswerkers. Eenmaal binnen, slaan en bedreigen ze u. Ze zeggen dat jullie zich beter gedeisd kunnen houden. Als uw man thuiskomt, gaan jullie naar het ziekenhuis en daarna naar de politie om verklaringen af te leggen, maar daar luistert men niet naar jullie. Uw man laat weten dat jullie de volgende dag naar de president zouden gaan. Als jullie 's anderendaags onderweg zijn naar Minsk, worden jullie aangereden door een auto. U en uw man raken daarbij gewond. De chauffeur van de wagen die jullie aanreed, schopt uw man. Jullie beslissen dat het beter is zich uit de voeten te maken en gaan meteen naar het ziekenhuis.

Op 20 april 2013 gaat u met uw man via Polen naar Tsjechië. Daar moet u zijn omdat een bevriende Tsjechische organisatie die jullie bijstaat in de strijd tegen de fabriek, jullie wil helpen met het verkrijgen van een visum. Op 22 april 2013 keren jullie al terug naar Wit-Rusland. Begin mei 2013 gaan u en uw man drie weken op vakantie naar Egypte. Eind juni 2013 gaan jullie dan enkele dagen van Wit-Rusland naar Litouwen om er in naam van het actiecomité van uw man een workshop bij te wonen over publiek activisme en het versterken van middenveldsorganisaties, georganiseerd door de Tsjechische organisatie.

Op 24 september 2013 wordt uw man opgeroepen door de staatsveiligheid. Gezien zijn fysieke beperking gaat u met hem mee. Als jullie weer weggaan, worden jullie buiten aangereden door een auto. Jullie nemen meteen een taxi en gaan naar een vriend van uw man. Daar blijven jullie tot jullie vertrek uit het land.

Uiteindelijk verlaat u Wit-Rusland op 27 september 2013. Samen met uw man rijdt u naar Kiev (Oekraïne) waar jullie van op de luchthaven een vlucht nemen naar Brussel. Jullie hele reisroute leggen jullie legaal af met jullie eigen paspoorten. Op 30 september 2013 dienen jullie een asielaanvraag in.

Ter staving van uw huidige asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw origineel Wit-Russisch paspoort, een kopie van uw geboorteakte, een kopie van een attest dat aantoonde dat u gescheiden bent van uw eerste man, een origineel attest van uw deelname aan de workshop in Litouwen, twee originele partijlidkaarten, drie originele verkiezingscertificaten voor de verkiezingen van 25 april 2010, een kopie van een attest van uw partij, kopies van twee verkiezingsfolders en een origineel medisch attest.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag beroept op dezelfde elementen als uw man Y.L. (O.V. 7.774.274), meer bepaald de problemen die jullie met de Wit-Russische autoriteiten kenden naar aanleiding van jullie inzet tegen de bouw van een fabriek in Svetlogorsk (CGVS 21.11.2013 p. 8-9).

Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw man door het Commissariaat-generaal beslist werd dat hem de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, kan in uw hoofdte evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing over uw man is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste (in deze beslissing worden ook de door u aangehaalde incidenten geapprecieerd):

"Uit uw verklaringen blijkt dat u uit uw land bent gevlucht omdat u vreest vermoord te worden door de autoriteiten (staatsveiligheidsdiensten) wegens uw strijd tegen de bouw van een chemische fabriek in Svetlogorsk (CGVS 21.11.2013 p. 14 e.v.). Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u er niet in slaagt uw vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of voor het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient verwezen te worden naar een aantal **problemen** die u en uw vrouw kenden **als gevolg van jullie politieke activiteiten**, meer bepaald de door de KGB toegebrachte slagen van 7 november 2008 wegens een actie aan een standbeeld van Lenin, de slagen die u van de politie kreeg op 14 maart 2010 in de aanloop naar de lokale verkiezingen van april 2010 en de bedreigingen die uw vrouw ontving nadat ze kiesfraude door haar tegenstandster tijdens deze verkiezingen aanklaagde.

Het CGVS stelt de politieke activiteiten van u en uw vrouw niet in vraag – jullie staven dit immers met een aantal documenten (partijlidkaarten en (verkiezings)attesten en folders voor de verkiezingen van 2010; documenten 14-19) – maar is evenwel van mening dat de problemen die jullie daardoor zouden ondervonden hebben geen basis vormen voor de toekenning van een internationaal beschermingsstatuut.

Sinds het voorvallen van deze vermelde problemen met de autoriteiten zijn jullie immers nog meermaals (vrijwillig) in contact gekomen met diezelfde autoriteiten zonder dat jullie daarbij problemen ondervonden. Zo heeft u uw registratie als zelfstandige in januari en juli 2010 en januari 2013 telkens laten verlengen bij het uitvoerend comité van Gomel (document 9); de certificaten daarvoor werden telkens opgehaald door uw vrouw (CGVS 21.11.2013 p. 3). In februari 2011 ging u persoonlijk uw rijbewijs verlengen (CGVS 21.11.2013 p. 6 + document 2) en in januari 2013 gingen u en uw vrouw bovendien zonder problemen een nieuw Wit-Russisch paspoort afhalen (CGVS p. 4 21.11.2013 + CGVS vrouw 21.11.2013 p. 3 + documenten 1 & 8). U verklaart ook dat u sinds 1986 tot op heden een medisch pensioen uitbetaald krijgt van uw overheid (CGVS 21.11.2013 p. 6-7). Uw vrouw ging in augustus 2013 een scheidingsattest in verband met haar vorig huwelijk ophalen bij de burgerlijke stand (CGVS vrouw 21.11.2013 p. 5 + document 13). Daarnaast dient erop gewezen te worden dat u en uw vrouw na het uitbreken van deze problemen nog meermaals naar het buitenland zijn gegaan maar steeds terugkeerden naar Wit-Rusland. Zo gingen u en uw vrouw voor workshops in het kader van jullie civiele organisatie (zie onder) van 20 tot 22 april 2013 naar Tsjechië en van 28 juni tot 1 juli 2013 naar Litouwen; in mei 2013 gingen jullie drie weken naar Egypte op reis 'als toeristen om wat uit te rusten' (met het vliegtuig vanuit Oekraïne). U verklaart dat jullie steeds legaal reisden met jullie eigen Wit-Russische paspoorten zonder daarbij problemen te ondervinden (CGVS 21.11.2013 p. 6 + CGVS vrouw 21.11.2013 p. 3-5).

Welnu, het feit dat u en uw vrouw tot kort voor jullie vlucht uit jullie land nog af en toe probleemloos in contact kwamen met de autoriteiten en nog drie keer terugkeerden naar jullie land na het eerst legaal en onder eigen identiteit verlaten te hebben, maakt het weinig aannemelijk dat de autoriteiten van uw land jullie bij terugkeer nog zouden vervolgen omwille van jullie politieke inzet van 2007 tot 2010. Bijgevolg zijn de problemen die jullie daardoor meegemaakt zouden hebben, meer bepaald de slagen en verwondingen uit 2008 en 2010 die u staft aan de hand van een aantal medische attesten (documenten 20 & 21) (maar waarbij meteen opgemerkt dient te worden dat deze attesten enkel een diagnose stellen zonder uit te maken waar, wanneer en in welke omstandigheden u de verwondingen zou opgelopen hebben), van ondergeschikt belang in de appreciatie van jullie asielaanvragen. Dit geven jullie ook zelf aan door te stellen dat jullie Wit-Rusland uiteindelijk verlieten in september 2013 niet zozeer omwille van jullie activiteiten voor de politieke oppositie, maar omwille van problemen die jullie met de autoriteiten kenden vanwege jullie strijd tegen de fabriek in Svetlogorsk (CGVS 21.11.2013 p. 14-16 + CGVS vrouw 21.11.2013 p. 8-9). In ieder geval blijkt uit uw verklaringen en die van uw vrouw dat jullie in 2010 uit de oppositiepartij stapten waar jullie tot dan toe behoorden, sindsdien een minder uitgesproken profiel hadden dan voorheen en sindsdien minder openbaar optraden om in naam van de partij campagne te voeren (CGVS 21.11.2013 p. 7-8 + CGVS vrouw 21.11.2013 p. 5-6).

In verband met de **problemen als gevolg van jullie inzet tegen de bouw van de chemische fabriek in Svetlogorsk** – i.e. dé problemen waardoor jullie uiteindelijk jullie land verlieten (bestaande uit een oproeping naar de veiligheidsdiensten op 26 september 2012 en een auto-ongeluk in verdachte omstandigheden 's anderendaags en uit een tweede oproeping door de veiligheidsdiensten waarna jullie opzettelijk aangereden werden) – dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat het CGVS erkent dat u en uw vrouw betrokken waren bij de oprichting van de organisatie die hiertegen actie voerde en in deze hoedanigheid acties op touw zetten. Hiertoe legt u immers een aantal documenten neer, zowel in verband met de oprichting, de structuur en de activiteiten van de organisatie, de pamfletten die jullie verspreidden, de workshop die u en uw vrouw daarvoor in Litouwen bijwoonden, de media-aandacht voor de organisatie (krantenartikels, nieuwsreportages & interviews op tv), de schriftelijke bezwaren die de organisatie bij de autoriteiten indiende (met bijhorende antwoorden) als de gerechtelijke stappen die de organisatie uiteindelijk ondernam tegen de bouw van de fabriek (documenten 22-31). Hoewel deze documenten de vastberadenheid van uw organisatie tegen de bouw van de fabriek alsook de weigering van de autoriteiten om in te gaan op jullie eisen aantonen, hecht het CGVS evenwel geen geloof aan de problemen die u en uw vrouw daardoor persoonlijk met de autoriteiten zouden gekend hebben, nl. uw oproeping bij de veiligheidsdiensten op 26 september 2012 en de slagen die uw vrouw diezelfde dag kreeg, de opzettelijke aanrijding op 27 september 2012 en uw tweede oproeping naar de veiligheidsdiensten en nieuwe opzettelijke aanrijding op 24 september 2013. Over deze feiten zijn immers een aantal onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden terug te vinden in uw verklaringen en die van uw vrouw.

Zo verklaart u dat u op 26 september 2012 naar de veiligheidsdiensten werd opgeroepen en daar gezegd werd dat u beter stopte met uw activiteiten tegen de fabriek. Bij uw thuiskomst merkt u dan

dat uw vrouw geslagen was geweest door twee mannen van diezelfde veiligheidsdiensten. U brengt uw vrouw naar het ziekenhuis waarna jullie samen een klacht gaan indienen bij de politie tegen de slagen op uw vrouw (CGVS 21.11.2013 p. 13 + CGVS vrouw 21.11.2013 p. 7). U verklaart dat jullie klacht gingen indienen aan het loket van de permanentiedienst van de politie waar er één agent aanwezig was vergezeld van een assistent. Na een tijdje verliet deze assistent de ruimte en was de agent alleen. Als hij jullie dan zegt dat jullie klacht niet aanvaard wordt, wordt u kwaad. Op dat ogenblik verlaat de man de ruimte en verdwijnt voor een tijdje. Als hij terugkomt, zegt hij dat jullie moeten weggaan. Dat doen jullie maar eerst belt u nog naar uw transportbedrijf om tickets naar Minsk voor de volgende dag te boeken. U zegt de man aan het loket daarbij dat jullie klacht zouden indienen op een hoger niveau (i.e. de presidentsadministratie in Minsk) (CGVS 16.01.2014 p. 5-6). Uw vrouw daarentegen legt hierover een andere versie van de feiten af. Zij verklaart immers dat er bij het indienen van jullie klacht maar één persoon aanwezig was en dat ze er maar één gezien heeft. Ze zegt dat de man iemand opbelde en daarna zei dat jullie weg moesten. Daarop wordt haar man (u dus) echter kwaad, zegt dat hij naar de presidentsadministratie zou gaan en belt hij naar zijn busbedrijf. Toen haar man (u dus) aan het telefoneren was, hoorde de beambte dat, noteerde meteen iets in zijn boekje en verliet de ruimte. Daarop vertrokken jullie naar huis (CGVS vrouw 16.01.2104 p. 3-4). Welnu, aangezien u en uw vrouw samen aanwezig waren tijdens het aanklagen van de slagen die uw vrouw had gekregen, kan van jullie toch verwacht worden dat jullie hieromtrent gelijklopende verklaringen afleggen. Dit is hier niet het geval.

Ook wat betreft de aanrijding die jullie 's anderendaags zouden meegemaakt hebben en die volgens jullie het gevolg zou geweest zijn van jullie klacht bij de politie, leggen u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaart u dat er behalve u en uw vrouw nog zes andere passagiers plus de chauffeur in het busje zaten die jullie naar Minsk zou brengen, terwijl er dat volgens uw vrouw slechts drie plus de chauffeur waren. U verklaart dat u door de bestuurder van de andere wagen werd aangevallen toen u na de aanrijding in de berm zat op toch enkele meters van het gekantelde busje; uw vrouw daarentegen zegt dat u op dat moment op de weg zat vlak naast de bus (een meter ernaast). Na de aanrijding besloot u dat het voor jullie veiliger was om niet te wachten op een ambulance of de politie en meteen naar Gomel terug te keren: jullie kregen een lift naar het ziekenhuis om uw verwondingen te laten verzorgen. Toen u even later uit dat ziekenhuis ontslagen werd, keerden u en uw vrouw met een taxi terug naar huis. U verklaart dat het ging om een taxi van uw eigen transportdienst die u zelf had opgebeld; uw vrouw echter verklaart hierover 'ik heb een taxibedrijf opgebeld. Er kwam een personenwagen aan als taxi en we stapten daarin'. Verder verklaart u dat u de dag zelf geen stappen ondernam in verband met deze aanrijding en niet naar de politie ging, maar later wel: enkele weken later ging u naar eigen zeggen samen met uw vrouw naar de verkeerspolitie (GAI) van de gemeente Osipovitjeski waar uw schriftelijke aangifte van de aanrijding wel degelijk aanvaard werd. Vreemd genoeg verklaart uw vrouw hieromtrent dat zij van niets weet: zij verklaart niet te weten of u iets ondernomen heeft in verband met dit ongeval en zegt dat u haar daar niets over zei en zij u daar zelf niets over vroeg (CGVS 16.01.2014 p. 6-10 + CGVS vrouw 16.01.2014 p. 5-7). Welnu, aangezien zowel u als uw vrouw samen betrokken zouden zijn geweest bij deze aanrijding en daar achteraf samen een aangifte van gingen doen, kan toch verwacht worden dat jullie over deze aanrijding en de gevolgen ervan gelijklopende verklaringen afleggen. Dit is in casu absoluut niet het geval. Bijgevolg kan er geen geloof gehecht worden aan de door u en uw vrouw aangehaalde gebeurtenissen van 26 en 27 september 2012. De documenten die jullie hieromtrent neerleggen veranderen niets aan deze vaststelling. De medische attesten van u en uw vrouw dd. 26 & 27.09.2012 (CGVS 21.11.2013 p. 12 + CGVS vrouw 21.11.2013 p. 7 + documenten 33 & 34) maken wel melding van een aantal verwondingen die u en uw vrouw (aan voornamelijk het gezicht) opliepen, maar verdere specificaties ontbreken. Dat jullie deze verwondingen zouden opgelopen hebben als gevolg van de slagen en de aanrijding zoals jullie aanhalen, kan aldus allerm minst ontegensprekelijk aangetoond worden aan de hand van deze attesten. In dit opzicht is het ook bijzonder vreemd dat – gezien de ernst van de door u aangehaalde aanrijding – uw medisch attest geen enkel gewag maakt van het feit dat u als gevolg van dit ongeval niet meer zou kunnen lopen en sindsdien in een rolstoel zou zitten zoals u verklaart (CGVS 21.11.2013 p. 7 & p. 13), maar het enkel heeft over blauwe plekken, beschadigingen aan het gezicht en een hersenschudding. Het document van de ROVD van Osipovitsjski dd. 8.10.2012 en de bijhorende inspectie van de aangereden minibus dd. 5.10.2012 op vraag van de verzekeringsmaatschappij (document 35) bevestigt wel dat een voertuig waarvan u de eigenaar bent op 27 september 2012 betrokken raakte in een auto-ongeval en drie inzittenden daarbij verwondingen opliepen, maar hieruit kan niet afgeleid worden dat u en uw vrouw betrokken waren in het ongeluk noch dat de aanrijding zou verlopen zijn in de omstandigheden die u en uw vrouw vermeldden. Op deze manier is dit document niet van deze aard dat het de hierboven opgesomde anomalieën in verband met uw verklaringen en die van uw vrouw over het verkeersongeluk zou kunnen teniet doen.

Wat betreft de gebeurtenissen op 24 september 2013 (i.e. uw oproeping bij de veiligheidsdiensten en de aanrijding kort daarna) legt u incoherente verklaringen af over het feit of uw vrouw u al dan niet vergezelde in het KGB-gebouw. Zo verklaart u aanvankelijk 'toen we binnenkwamen waren ze heel vriendelijk' en 'we verlieten het gebouw' (CGVS 21.11.2013 p. 15), wat impliceert dat jullie beiden in het gebouw zijn geweest. Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaart u echter dat u alleen binnenging en uw vrouw buiten op een bankje wachtte ('als je met het gezicht naar het gebouw staat, is daar een bankje. Ze bleef daar zitten. Ik ging binnen') (CGVS 16.01.2014 p. 10-11). Aangezien dit bezoek aan de KGB van doorslaggevend belang was in uw asielrelaas – meteen hierna werden jullie immers opzettelijk aangereden waardoor jullie beslisten te vluchten uit jullie land – kan toch verwacht worden dat u hieromtrent duidelijke verklaringen aflegt. Volgens u en uw vrouw zouden jullie meteen na de aanrijding op 24 september 2013 aan het KGB-gebouw een taxi genomen hebben naar uw vriend N.F. waar jullie bleven tot 27 september 2013 (i.e. de dag waarop jullie Wit-Rusland verlieten). U verklaart over dit verblijf dat jullie de kamer van zijn dochter D. mochten gebruiken en dat uw vrouw de volgende dag aan D. vroeg om naar de apotheek te gaan voor u (i.e. 25.09.2013). Vanaf die dag zou D. dan naar Gomel gegaan zijn waar ze studeerde (CGVS 16.01.2014 p. 12). Uw vrouw echter verklaart dat ze D. meteen na jullie aankomst bij N.F. naar de apotheek stuurde en ze die dag nog wegging van het appartement (maar waarheen weet ze niet) (CGVS vrouw 16.01.2014 p. 9 & p. 10). Als jullie effectief zouden aangereden zijn na jullie bezoek aan de KGB en daarom meteen naar N.F. geweest zijn waar jullie bleven tot jullie vertrek, kan toch verwacht worden dat jullie hieromtrent dezelfde verklaringen afleggen. Dit is hier niet het geval waardoor de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis ernstig op de helling komt te staan. Dit wordt nog versterkt door het feit dat zowel u als uw vrouw verklaarden dat jullie niet buiten kwamen van het appartement van N.F. en niet meer thuis zijn geweest sinds jullie bij hem verbleven (CGVS 16.01.2014 p. 12 + CGVS 16.01.2014 p. 10), maar dat u hieromtrent tijdens uw eerste gehoor op het CGVS opvallend genoeg verklaarde 'we hebben wel nog onze paspoorten opgehaald thuis' (CGVS 21.11.2013 p. 15).

Gelet op de hierboven beschreven anomalieën en incoherenties in verband met de door u en uw vrouw aangehaalde problemen vanwege jullie inzet tegen de bouw van de fabriek in Svetlogorsk, kan aan deze problemen echter geen geloof gehecht worden. Nu verklaarde u weliswaar dat uw geheugen er sinds de slag die u op uw hoofd kreeg op achteruit is gegaan (CGVS 16.01.2014 p. 9, 12). U legde de Belgische asielinstanties echter geen enkel medisch attest voor waaruit zou blijken dat u aan geheugenproblemen lijdt. Bovendien maakte u tijdens uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding van eventuele geheugenproblemen. Er mag echter van iemand die stelt dat hij omwille van geheugenproblemen zijn vluchtrelaas niet zonder tegenstrijdigheden kan vertellen, verwacht worden dat hij zo snel mogelijk medische/psychologische hulp inroept en dit laat attesteren om zijn problemen te staven, hetgeen in casu niet het geval is. Deze beweringen inzake geheugenproblemen kunnen de beoordeling van de hierboven opgesomde anomalieën bijgevolg geenszins wijzigen.

De ongeloofwaardigheid van de door u aangehaalde ernstige problemen die u met uw autoriteiten zou hebben gekend als gevolg van uw inzet tegen de bouw van de cellulosefabriek in uw stad wordt nog versterkt door de eerder aangehaalde vaststellingen dat u en uw vrouw sinds het uitbreken van deze problemen (i.e. eind september 2012) nog meermaals in contact zijn gekomen met de autoriteiten van uw land zonder daarbij problemen ondervonden te hebben en dat jullie nog drie keer probleemloos naar het buitenland gingen en telkens terugkeerden (zie boven). Dit valt absoluut niet te rijmen met jullie verklaringen als zouden de veiligheidsdiensten (KGB) jullie willen vermoorden omwille van jullie strijd tegen de fabriek (CGVS 21.11.2013 p. 15 + CGVS vrouw 21.11.2013 p. 8). Dat jullie eind september 2013 überhaupt nog volledig legaal, onder jullie eigen identiteit en met jullie eigen paspoorten de Wit-Russische grens konden oversteken naar Oekraïne (om van daar naar België te vliegen) (CGVS 21.11.2013 p. 6 + CGVS vrouw 21.11.2013 p. 4), is al helemaal onverenigbaar met de stelling dat de veiligheidsdiensten jullie wilden vermoorden. Dit brengt de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas nogmaals sterk in het gedrang.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen ten opzichte van uw land van herkomst Wit-Rusland. De **documenten** die u neerlegt veranderen hier niets aan. Uw paspoort, rijbewijs, geboorteakte, werkboekje, militair boekje en huwelijksakte bevatten immers louter informatie over uw identiteit en uw echtelijke staat die hier niet betwist wordt. De documenten in verband met uw invaliditeitsuitkering, uw registratie als zelfstandige ondernemer en uw politiek profiel werden reeds besproken, net als de documenten in verband met uw organisatie en uw inzet tegen de fabriek (zie boven). De vliegtickets die u neerlegt bevestigen enkel uw reisroute van Oekraïne naar België maar hebben geen betrekking op de door u aangehaalde problemen. Van uw medisch attest dd. 2012 en de documenten in verband met de aanrijding in 2012

werd reeds aangetoond dat ze niet in staat zijn de bevindingen in deze beslissing te wijzigen (zie boven). Dit is ook zo voor de convocatie dd. 8 augustus 2013 die u neerlegt (document 32). Om te beginnen verklaart u immers dat u niet weet waarover dit gaat. U zegt hierbij dat u niet wist of het nodig was dat u dit document toonde of niet, maar dat u het dan toch maar doet. Uit de convocatie zelf blijkt dat u als getuige werd opgeroepen in een administratieve zaak (de zaak Sidorenko). Dat dit zou te maken hebben met vervolgingsfeiten vanwege de autoriteiten tegen u blijkt hieruit dus niet. Rekening houdend met alle hierboven opgesomde elementen, rijst zo het vermoeden dat uw oproeping naar de rechtbank van Svetlogorsk kadert in de gerechtelijke procedure die uw organisatie samen met Ekodom aanspande tegen de bouw van de fabriek (zie ook document 31). Dit impliceert op zich evenwel nog geen vervolging van de autoriteiten tegenover u of uw organisatie."

Uw Wit-Russisch paspoort, uw geboorteakte en uw scheidingsattest bevatten louter informatie over uw identiteit en uw echtelijke situatie. De documenten in verband met uw politieke activiteiten (attest van deelname aan de workshop in Litouwen, partijlidkaarten, verkiezingscertificaten voor de verkiezingen van 25 april 2010, attest van uw partij, verkiezingsfolders) en uw medisch attest werden reeds besproken in de beslissing van uw man (zie boven). Bijgevolg wijzigen deze documenten niets aan deze beslissing of die van uw man.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, Y.L.. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 125 912 van 20 juni 2014 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van Y.L. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 20 maart 2014 een schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), een schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en machtsoverschrijding.

Verzoeker laat gelden dat de commissaris-generaal hem ten kwade duidt dat hij geen enkel begin van bewijs bijbrengt.

Hij legt uit dat hij eens de beslissing genomen had om zijn land te verlaten, zich niet meer heeft bekommerd om bewijzen te verzamelen, maar zijn land zo snel mogelijk wou ontvluchten en er in dergelijke situatie niet aan dacht dat dit misschien nodig zou blijken.

Hij wijst erop dat de vluchtelingenstatus van een asielzoeker ook kan worden erkend enkel op grond van een coherent en geloofwaardig relaas en eventuele twijfel hem ten goede moet komen.

In casu wordt hem de vluchtelingenstatus geweigerd wat volgens hem een schending inhoudt van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet gezien hij valt onder artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag.

Minstens, zo stelt verzoeker, voldoet hij aan de voorwaarden bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en moet hem de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

Hij besluit dat hij dan ook niet begrijpt waarom hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd wordt.

Verzoeker stelt dat hij en zijn vrouw (zie het verzoekschrift, p. 13) "helemaal geen politiek actief" (sic) waren in 2013.

Volgens hem is er "(zie p. 13) derhalve geen tegenstrijdigheid in het feit dat de verzoekende partij dat een paspoort heeft kunnen verkrijgen en tijdens dit jaar reizen aangezien de politiek activisme voor de autoriteiten werd beëindigd" (sic) gezien "de autoriteiten hadden verkregen wat zij het wenselijk achtten dat de verzoekende partij ophoudt om zich politiek te impliceren" (sic). Hij benadrukt dat hij wel verklaarde "in praktijk gingen we verder met het steunen van civiele organisatie" (sic).

Verzoeker stelt (zie p. 14) dat "het is trouwens het ondersteund aan een gevecht tegen het gebouw van de chemische fabriek waarvoor zij opnieuw problemen zullen kennen die ze zullen verplichten om het land te verlaten" (sic).

Aangaande de neergelegde medische attesten, voert verzoeker aan dat (zie p. 14) "het mogelijk (is) om te beseffen dat de verwondingen die de verzoekende partij heeft ondergaan met de diagnose van de artsen overeenstemmen" (sic). Volgens hem wordt de "authenticiteit van deze doktersattesten absoluut niet door de tegenpartij in gevaar worden gebracht" (sic).

Verzoeker is van oordeel dat hij (zie p. 15) "een aantal documenten (heeft) voorgelegd die aantoonen dat de verzoekende partij een aantal oproepingbrieven heeft gekregen" (sic). Hij stelt (zie p. 15) "hij heeft ook verklaring in verband met deze verschillende oproeping brieven geven" (sic).

Waar de commissaris-generaal wijst op een tegenstrijdigheid tussen verzoekers verklaringen en die van zijn vrouw aangaande de gebeurtenissen op 26 september 2012 en de klacht die hij wenste in te dienen, legt hij uit dat (zie p. 15) "dezelfde gebeurtenis kan door de verschillende personen op wijze beleefd te 15) worden en deze personen kunnen zich verschillende dingen herinneren" (sic).

Deze tegenstrijdigheid kan volgens hem (zie p. 15) "niet brengen om te oordelen dat de gebeurtenis niet heeft plaatsgevonden, des te meer daar de verzoekende partij over documenten beschikt die deze feiten ernaar streven te bewijzen" (sic); hij herhaalt "dat er hier een aantal documenten is dat de beweringen van de verzoekende partij zullen ondersteunen" (sic) en voegt eraan toe dat "het gaat er daarom om zo ja op te stellen of niet hebben zekere gebeurtenis plaatsgevonden" (sic).

Volgens verzoeker heeft de commissaris-generaal een duidelijke fout gemaakt, waar gesteld wordt dat "Na de aanrijding besloot u dat het voor jullie veiliger was om niet te wachten op een ambulance of de politie en meteen naar Gomel terug te keren".

Hij verklaart dat het ongeval heeft plaatsgevonden op de autoweg die naar Minsk-Gomel gaat en dat ze na het ongeval hebben besloten om naar huis en niet naar Gomel terug te keren. Hij is van oordeel dat de bestreden beslissing op basis van deze fout vernietigd kan worden.

Verzoeker laat gelden dat (zie p. 16) "vanaf de verschillende documenten, kan het geheel van de gebeurtenissen die de verzoekende partij vermeldt, door een document bewezen worden" (sic), dat "de tegenpartij brengt nooit de documenten in gevaar" (sic), dat "de tegenpartij heeft dus de authenticiteit van deze documenten bevestigen" (sic) en dat "bijgevolg alle feiten die werden bewezen moeten beschouwd worden als opstelt" (sic).

Volgens verzoeker dient de beslissing overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, ook gemotiveerd te zijn onder het oogpunt van subsidiaire bescherming.

Hij stelt (zie p. 16) "dat de tegenpartij schijnbaar het belang niet schijnt waar te nemen van de notie van "subsidiaire bescherming" en dat deze een mindere bescherming vertegenwoordigt in termen van duur maar waarvan een weigering, op volledige wijze, een motivatie vergt".

Hij voert aan (zie p. 16) "dat het de verzoekende partij toekomt het bewijs te leveren van een werkelijk risico van zware bedreigingen in geval van terugkeer, dat het risico zich kan materialiseren onder de vorm van foltering en onmenselijke of degraderende behandelingen" en voegt er aan toe "dat de verzoekende partij herinnert aan wat aangehaald werd tijdens haar verhoor op het CGVS en houdt vol dat het risico goed en degelijk bewezen is".

Hij herhaalt (zie p. 16) "dat de tegenpartij schijnbaar het belang niet schijnt waar te nemen van de notie van "subsidiaire bescherming" en dat deze een mindere bescherming vertegenwoordigt in termen van duur maar waarvan een weigering, op volledige wijze, een motivatie vergt".

Hij vraagt van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen

2.2. Beoordeling

De Raad stelt vooreerst vast dat het verzoekschrift in erbarmelijk Nederlands is opgesteld; gelet op de talrijke vocabulaire en grammaticale fouten is de inhoud van het verzoekschrift quasi onverstaanbaar.

De Raad gaat bijgevolg enkel in op die delen van het verzoekschrift die enigszins verstaanbare argumenten aanvoeren.

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde

beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

Met betrekking tot problemen die verzoeker en zijn vrouw voorhouden te hebben gekend als gevolg van hun politieke activiteiten, stelt de Raad vooreerst vast dat (i) verzoeker en zijn vrouw nog meermaals vrijwillig in contact gekomen zijn met diezelfde autoriteiten zonder dat ze daarbij problemen ondervonden, onder andere voor het bekomen van documenten in verband met zijn invaliditeitsuitkering, zijn registratie als zelfstandige ondernemer (zie het verhoorverslag van 21 november 2013, p. 3, 4, 6, 7; zie het verhoorverslag van vrouw van 21 november 2013, p. 3, 5); (ii) verzoeker en zijn vrouw na het uitbreken van deze problemen, nog meermaals zonder problemen naar het buitenland zijn gereisd op legale wijze met hun eigen Wit-Russische paspoorten -van 20 tot 22 april 2013 naar Tsjechië, van 28 juni tot 1 juli 2013 naar Litouwen en in mei 2013 voor drie weken naar Egypte- en steeds terugkeerden naar Wit-Rusland (zie het verhoorverslag van 21 november 2013, p. 6; zie het verhoorverslag van vrouw van 21 november 2013, p. 3-5); (iii) verzoeker en zijn vrouw zelf aangaven dat de slagen en verwondingen uit 2008 en 2010 van ondergeschikt belang zijn in de appreciatie van hun asielaanvragen, gezien ze Wit-Rusland uiteindelijk verlieten in september 2013 omwille van problemen die ze met de autoriteiten kenden vanwege hun strijd tegen de fabriek in Svetlogorsk (zie het verhoorverslag van 21 november 2013, p. 14-16; zie het verhoorverslag van vrouw van 21 november 2013, p. 8, 9).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij en zijn vrouw "helemaal geen politiek actief" (sic) waren in 2013 en stelt dat er "derhalve geen tegenstrijdigheid (is) in het feit dat de verzoekende partij dat een paspoort heeft kunnen verkrijgen en tijdens dit jaar reizen aangezien de politiek activisme voor de autoriteiten werd beëindigd" (sic), gezien "de autoriteiten hadden verkregen wat zij het wenselijk achtten dat de verzoekende partij ophoudt om zich politiek te impliceren" (sic), stelt de Raad vast dat verzoeker lijkt te bevestigen dat hij en zijn vrouw, thans geen vervolging (meer) te vrezen hebben omwille van hun politiek verleden.

Aangaande de neergelegde medische attesten die betrekking hebben op de incidenten in 2008 en 2010, voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat "het mogelijk (is) om te beseffen dat de verwondingen die de verzoekende partij heeft ondergaan met de diagnose van de artsen overeenstemmen" (sic) en dat de "authenticiteit van deze doktersattesten absoluut niet door de tegenpartij in gevaar worden gebracht" (sic).

De Raad antwoordt dat deze attesten van 7 november 2008 en 14 maart 2010 geen uitsluitsel geven over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en kan -rekening houdend met zijn bevindingen- vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen, maar de arts kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij omwille van de vroegere politieke activiteiten van hem en zijn vrouw een vrees voor vervolging, zou koesteren.

De Raad hecht evenmin geloof aan verzoekers verklaringen omtrent de problemen als gevolg van hun inzet tegen de bouw van de chemische fabriek in Svetlogorsk, gezien verzoeker en zijn vrouw tegenstrijdige verklaringen aflegden omtrent (i) de klacht die ze op 26 september 2012 gingen indienen (zie het verhoorverslag van 21 november 2013, p. 13; zie het verhoorverslag van vrouw van 21 november 2013, p. 7; zie het verhoorverslag van 16 januari 2014, p. 5, 6; zie het verhoorverslag van vrouw van 16 januari 2014, p. 3-4); (ii) de aanrijding waarvan ze 's anderendaags het slachtoffer zouden zijn geweest en die volgens hen het gevolg zou geweest zijn van hun klacht bij de politie (zie het verhoorverslag van 16 januari 2014, p. 6-10; zie het verhoorverslag van vrouw van 16 januari 2014, p. 5-7, 15); (iii) de gebeurtenissen op 24 september 2013 (zie het verhoorverslag van 21 november 2013, p. 15; zie het verhoorverslag van 16 januari 2014, p. 10-12; zie het verhoorverslag van vrouw van 16 januari 2014, p. 9-10).

Waar in het verzoekschrift gesteld wordt dat "dezelfde gebeurtenis kan door de verschillende personen op wijze beleefd te worden en deze personen kunnen zich verschillende dingen herinneren" (sic), antwoordt de Raad dat van echtgenoten, die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven, in alle redelijkheid kan worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden worden vastgesteld.

Het vergelijken van verklaringen, afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten, is immers een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

Bovendien is het zo dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat deze tegenstrijdigheid "niet (kan) brengen om te oordelen dat de gebeurtenis niet heeft plaatsgevonden, des te meer daar de verzoekende partij over documenten beschikt die deze feiten ernaar streven te bewijzen" (sic), wijst de Raad erop dat uit de documenten inderdaad kan blijken dat verzoeker en zijn vrouw betrokken waren bij de oprichting van de organisatie die hiertegen actie voerde en in deze hoedanigheid acties op touw zetten.

Verzoeker legde dienaangaande een aantal documenten neer, zowel in verband met de oprichting, de structuur en de activiteiten van de organisatie, de pamfletten die ze verspreidden, de workshop die ze daarvoor in Litouwen bijwoonden, de media-aandacht voor de organisatie (krantenartikels, nieuwsreportages en interviews op tv), de schriftelijke bezwaren die de organisatie bij de autoriteiten indiende, met bijhorende antwoorden, als de gerechtelijke stappen die de organisatie uiteindelijk ondernam tegen de bouw van de fabriek.

Maar gelet op bovenstaande vaststellingen kan echter geen geloof worden gehecht aan de problemen die verzoeker en zijn vrouw daardoor persoonlijk met de autoriteiten zouden gekend hebben, zijnde de oproeping bij de veiligheidsdiensten op 26 september 2012 en de slagen die zijn vrouw diezelfde dag kreeg, de opzettelijke aanrijding op 27 september 2012 en de tweede oproeping naar de veiligheidsdiensten en nieuwe opzettelijke aanrijding op 24 september 2013.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog laat gelden is dat hij "een aantal documenten (heeft) voorgelegd die aantoont dat de verzoekende partij een aantal oproepingbrieven heeft gekregen" (sic) en hij stelt "hij heeft ook verklaring in verband met deze verschillende oproeping brieven geven" (sic), verwijst de Raad naar de convocatie van 8 augustus 2013 die verzoeker op het Commissariaat-generaal voorlegde en waaruit blijkt dat verzoeker "als getuige" wordt opgeroepen in een "administratieve zaak", niet dat hij vervolgd wordt als gevolg van verzet tegen de bouw van de chemische fabriek in Svetlogorsk.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog aanvoert "dat er hier een aantal documenten is dat de beweringen van de verzoekende partij zullen ondersteunen" (sic) en laat gelden dat "vanaf de

verschillende documenten, kan het geheel van de gebeurtenissen die de verzoekende partij vermeldt, door een document bewezen worden" (sic), dat "de tegenpartij brengt nooit de documenten in gevaar" (sic), dat "de tegenpartij heeft dus de authenticiteit van deze documenten bevestigen" (sic) en dat "bijgevolg alle feiten die werden bewezen moeten beschouwd worden als opstelt" (sic), antwoordt de Raad (i) dat verzoekers paspoort, rijbewijs, geboorteakte, werkboekje, militair boekje en huwelijksakte louter informatie over zijn identiteit en echtelijke staat bevatten die hier niet betwist worden; (ii) dat de documenten in verband met zijn invaliditeitsuitkering, zijn registratie als zelfstandige ondernemer en zijn politiek profiel reeds werden besproken, net als de documenten in verband met de organisatie en verzet tegen de fabriek; (iii) de vliegtickets enkel verzoekers (legale) reisroute van Oekraïne naar België bevestigen.

De medische attesten van verzoeker en zijn vrouw van 26 september 2012 en 27 september 2012 maken melding van een aantal verwondingen, maar vermelden geen verdere specificaties omtrent de oorzaak ervan. Bovendien maakt het medisch attest aangaande verzoeker geen gewag van het feit dat hij als gevolg van dit ongeval niet meer zou kunnen lopen en zich sindsdien met een rolstoel moet behelpen (zie het verhoorverslag van 21 november 2013, p. 7, p. 13), maar vermeldt het enkel "blauwe plekken, beschadigingen aan het gezicht en een hersenschudding".

Het document van de ROVD van Osipovitsjski van 8 oktober 2012 en de bijhorende inspectie van de aangereden minibus van 5 oktober 2012 op vraag van de verzekeringsmaatschappij bevestigt dat een voertuig waarvan verzoeker de eigenaar was, op 27 september 2012 betrokken raakte in een auto-ongeval en drie inzittenden daarbij verwondingen opliepen, maar hieruit kan niet afgeleid worden dat verzoeker en zijn vrouw betrokken waren in het ongeluk, noch dat de aanrijding zou verlopen zijn in de omstandigheden verzoeker aangeeft.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), voormeld artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

De Raad vestigt er de aandacht van verzoeker op dat het feit dat deze motieven gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn zoals hij aanvoert in zijn verzoekschrift.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE